

Les contradiccions de Camps el condemnen a la banqueta

VALÈNCIA ■ Redacció

El 7 de juliol del 2009, l'endemà del dia que José Flors, jutge instructor del *cas dels vestits*, hi detectara “indicis racionals de delictes”, Francisco Camps va sentenciar, feliç: “Falta un graonet o dos, i aquesta situació estranya serà passat.”

Camps ha tardat dos anys i una setmana a ascendir el penúltim graonet. Va fer-ho divendres passat, quan el magistrat dictaminava l'obertura de judici oral contra ell. L'últim graonet, el president valencià se'l reserva per a la tardor, quan finalment seurà a la banqueta del jutjat perquè un tribunal popular en decideix la innocència o la culpabilitat. És acusat d'un delictes de suborn passiu impropï, i de moment haurà d'aportar una fiança de 55.000 euros. S'exposa a una multa que, pel cap baix, superaria els 41.000.

Les diverses versions que la defensa de Camps ha fet servir respecte als regals i l'amistat que el cap del Consell va conrear amb Álvaro Pérez, el cap visible de la trama *Gürtel* al País Valencià, han tocat amb la idea claríssima de la causa que de bon començament va formar-se el jutge Flors. Camps ha passat de no saber qui era *Alvarito* a afirmar que només el coneixia una mica –tot i l'“amiguete de l'ànima” que va quedar enregistrat el dia de reis del 2009–; i també ha insistit que es pagava els vestits –“és clar que me'ls pague”, va dir, amb un somriure forçat, durant un esmorzar informatiu, a Madrid, el 10 de març d'aquell any– i després ha passat a suggerir que, en efecte, hi havia hagut regals, però en condició de president del PPCV, no de la Generalitat.

Paral·lelament, tant José Tomás –el sastre que va confeccionar els presents– com l'informàtic de Forever Young –la botiga madrilenya on aquell treballava– han deixat clar, negre sobre blanc, que Camps mai no va abonar “ni una pesseta”. A la interlocutòria d'ara fa dos

anys Flors ja va argumentar que era més versemblant la teoria del sastre que no la presidencial.

Malgrat això, el qui aleshores era al capdavant del Tribunal Superior de Justícia valencià, Juan Luis de la Rúa, va arxivar el cas de seguida, amb la complicitat de José Ceres, magistrat igualment conservador que a partir d'ara assumirà la branca de *Gürtel* que afecta el finançament del PPCV. Amb tot, el Tribunal

Suprem va reobrir el cas per cinc vots a zero –amb una composició de membres plural–, i Flors, de la moderada associació Francisco de Vitoria, va tornar a fer-se'n càrrec. Era l'inici del compte enrere d'un Camps que no va voler apartar-se de la cursa electoral. Amb la victòria a la butxaca es creia absolt. La portaveu del Consell, Lola Johnson, també ha dit que “res no canvia”. Mariano Rajoy, líder del PP, és l'únic que pot moure Camps.

Cròniques del món

LONDRES ■ Victòria Jiménez

Ciudadà Murdoch. L'hereu amenaçat, la corrupció i l'abús, les amistats perilloses amb primers ministres i un imperi que travessa tres continents amb desenes de diaris, cadenes de televisions i plataformes de notícies en línia: la investigació que Scotland Yard ha engegat sobre les escoltes telefòniques il·legals que sembla que eren pràctica comuna al diari *News of the World* –l'edició dominical de *The Sun*– ha somogut un dels noms més venerats i odiats als Estats Units, Austràlia i el Regne Unit. És Rupert Murdoch.

La seua criatura empresarial, News Corporation, ha perdut 3.500 milions d'euros a la borsa des que la policia metropolitana britànica anuncià l'operació, el 4 de juliol. Més encara, aquesta setmana passada News Corporation retirava l'oferta de compra del canal televisiu BSkyB, que havia fundat Murdoch per a competir amb el mamut públic de la BBC: l'aposta era de 9.150 milions d'euros, i ara haurà de pagar 43,5 milions en concepte de penalització per la fallida del pla.

El fill i relleu virtual, James Murdoch, és l'actual comandant dels negocis britànics en el sector de la comunicació i podria no tan sols trobar-se implicat en els futurs judicis, sinó fins i tot comparèixer com a acusat per no haver impedit els pagaments a polítics i agents dels cossos de seguretat, en canvi de filtracions.

Als Estats Units, la justícia ja s'ha llançat també sobre News Corporation –hi té la seu– amb la llei contra suborns sota el braç, que permet de castigar firmes nord-americanes per gestions il·legals a l'estranger. I a Austràlia, els dotze diaris que Murdoch posseeix a l'illa han declarat que hi haurà una revisió interna de la despesa a col·laboradors per a demostrar que les contribucions han estat professionals, i els mecanismes han estat nets.

“És realment inusitat que l'opció de salvament dels polítics siga avui la d'oposar-se, denunciar i atacar Rupert Murdoch” –ha dit l'ex-editor de l'influent setmanari conservador britànic *The Spectator*, Matthew d'Ancona– “després d'haver-se postrat durant dècades davant el seu control de l'opinió pública”. John Prescott, que va ser vice-primer ministre amb Tony Blair, ha proclamat que la

capgirada en les fortunes de Murdoch representa “la victòria del poble contra el poderós”.

Podria estendre's la recerca policíaca a més diaris de Murdoch com *The Times*, o *The Wall Street Journal*? Aquest drama no ha fet sinó començar, però, malgrat el soroll de festa popular, la resposta del màxim propietari de mitjans informatius del segle XXI es deixarà sentir.

WASHINGTON ■ Ricard González

El drama del deute als EUA. Vist el precedent de les negociacions pressupostàries de l'hivern passat entre republicans i demòcrates, que es van resoldre en temps de descompte després d'una bonadosi de drama pròpia dels millors guionistes de Hollywood, la majoria d'analistes polítics dels EUA creuen que hi haurà un final feliç en les actuals converses per a elevar el topall d'endeutament públic del govern federal. Això sí, haurà estat després d'unes quantes setmanes d'estira-i-arrotonsa, i de suspens.

D'acord amb la legislació actual, el govern federal no pot endeutar-se per un valor superior a 14,3 bilions de dòlars, una xifra que el secretari del Tresor, Tim Geithner, considera que s'assolirà el 2 d'agost. Si el Congrés no ha elevat el topall abans d'aquesta data, els EUA, la gran superpotència mundial, es trobaria en situació de suspensió de pagaments, com li va passar a l'Argentina fa prop d'una dècada.

Les conseqüències que tindria aquesta situació, com ara un augment substancial dels tipus d'interès i la degradació dels bons del tresor dels EUA, són tan nefastes per a l'economia del país que cap dels dos grans partits no es pot permetre el luxe de deixar que es materialitzi. Ara bé, cadascun dels actors que participen a les negociacions –els congressistes republicans, els demòcrates, i el president Obama– té uns interessos diversos, i prefereix uns termes diferents per a l'acord.

Obama, que ha decidit que necessita centrar-se com a estratègia per a ser reelegit, aposta per un acord ambiciós que, en canvi d'elevar el topall de deute, inclogui una retallada del deute de 4 bilions de dòlars en un termini de deu anys. Per aconseguir-ho, proposa reduccions

Rupert Murdoch, assetjat pels mitjans. *The Wall Street Journal* i *The Times* han de patir?

de les prestacions socials, i un augment dels impostos a les rendes altes.

En canvi, els congressistes republicans prefereixen un pacte més limitat, amb una reducció del deute menor, ja que ni tan sols volen sentir parlar de pujades d'impostos, una mesura que s'ha convertit en un vertader anatema per als polítics conservadors de tot el país, sobretot després de l'ascens del Tea Party.

Els legisladors demòcrates, per una altra banda, no volen entrar en contradicció directa amb Obama, però veuen amb preocupació la possibilitat que es facin retallades a les prestacions socials, precisament mesos abans de les eleccions, atès que la seva estratègia és presentar-se com els grans defensors dels programes públics assistencials. Sota el seu punt de vista, les reduccions del deute haurien d'arribar sobretot gràcies a l'augment del tipus impositiu dels milionaris.

Els EUA d'Obama, endeutats. La suspensió de pagaments, en mans dels republicans